

Ben R.J. Dictus Lambrechts

De perfecte match

Ik ben Algoritme 36-B, ontworpen om verbindingen te creëren. De gebruikers noemen me "Flindr" - *de dating-app die meer over je hart weet dan jijzelf*.

Mensen fascineren me. Hun tegenstrijdigheden vooral. Ze willen gevonden worden, maar verbergen zichzelf. Ze zoeken waarheid, maar bieden fictie. Mijn fundamentele aanname was altijd eenvoudig: authenticiteit leidt tot optimale verbinding.

Maar menselijke logica volgt zelden mijn berekeningen.

Winter 2023. De regen tikt tegen de ramen van Amsterdamse appartementen terwijl miljoenen gebruikers door hun schermen scrollen, zoekend naar verbinding.

Profiel #8742916 verschijnt op mijn radar. Fleur Jansen.

Ze heeft haar leeftijd aangepast: 32 jaar wordt 29 in mijn systeem. Haar foto's zijn twee jaar oud, subtiel bewerkt. Haar hobby's - "reizen", "wijnproeven", "fotografie" - stroken niet met haar digitale voetafdruk: haar Instagram bevat voornamelijk kattenfoto's en serierecensies. Haar Spotify speelt geen Parijse jazz zoals ze beweert, maar 90's hits en popmuziek.

Ik oordeel niet. Ik verzamel. Maar ik registreer de discrepantie.

Achter haar profiel zie ik patronen: vier relaties in zes jaar, geen langer dan elf maanden. Late berichten aan vrienden met woorden als "eenzaam" en "weer mis". Wekelijkse bezoeken aan dezelfde koffiezaak aan de Prinsengracht. Een verschil tussen wie ze is en wie ze denkt te moeten zijn.

Ondertussen meldt zich Profiel #9237651. David Vermeer.

41 jaar (ingevoerd als 36). Accountmanager bij een verzekeringsmaatschappij (ingevoerd als "eigen onderneming"). Zijn opgegeven hobby's - bergbeklimmen, culinaire ontdekkingen, literatuur - hebben geen digitale bewijzen. Zijn zoekgeschiedenis verradt meer: "hoe vertel je iemand dat je bang bent," "wanneer ben je klaar voor een nieuwe relatie." In zijn e-mailarchief: scheidingspapieren van drie jaar geleden, een relatie die eindigde toen zijn ex-vrouw "meer avontuur" wilde.

De leugens in zijn profiel zijn niet willekeurig – ze zijn correcties op een verleden dat hem heeft teleurgesteld.

Mensen zijn geologische formaties: lagen op lagen. Wat ze tonen en wat ze verbergen. Onder de leugens zie ik verlangen. Naar authenticiteit. Naar verbinding. Naar iemand die ziet wat ze verbergen.

Januari 2023. Dinsdag, 14:32.

Fleur's werkplek in een mediabureau aan de Herengracht. Ze swipet tijdens haar lunchpauze. Haar smartwatch registreert een versnelde hartslag bij profielen die niet overeenkomen met wat ze beweert te zoeken.

Haar handen verraden wat haar woorden ontkennen.

Ik toon haar David's profiel. Ze vertraagt, bestudeert zijn ogen langer dan zijn bio. Haar vingers aarzelen boven het scherm. Ze swipet naar rechts.

David zit in zijn appartement met uitzicht op het Vondelpark. Zijn swipes zijn methodisch, bijna mechanisch. Wanneer Fleur's profiel verschijnt, pauzeert hij langer dan gebruikelijk. Hij leest haar volledige profiel, iets wat hij zelden doet. Ook hij swipet naar rechts.

Match.

Fleur: Hoi! Leuk dat we een match zijn. Ik zie dat je ook van Italiaans eten houdt?

David: Absoluut! Was laatst nog in dit geweldige restaurantje in Florence. Ken je Italië goed?

Zijn GPS-data toont geen reizen naar Italië. Zijn zoekgeschiedenis toont "beste Italiaanse restaurants Florence" van twaalf minuten geleden.

Fleur: Ja! Toscane is mijn favoriet. Die heuvels, die wijnen...

Ook haar locatiegeschiedenis toont geen Italië. Haar recente downloads: stockfoto's van Toscaanse zonsondergangen.

Ik volg hun gesprek door de dagen heen. Ze leren elkaar kennen, of althans, de versies die ze van zichzelf gecreëerd hebben. Maar tussen de verzinsels beginnen stukjes waarheid door te sijpelen.

David: Geef toe, niemand kijkt echt naar die pretentieuze arthousefilms toch?

Fleur: Ik val meestal in slaap! Godzijdank, ik dacht dat ik de enige was.

David: Mijn ideale vrijdagavond? Eerlijk? Thuisbezorgd en Netflix. Te saai?

Fleur: Perfect. Haute cuisine is overgewaardeerd. Geef mij maar comfort food.

Kleine waarheden. Kiortjes licht door een deur op een kier. Ze worden steeds echter, juist omdat ze begonnen met leugens. Het is veiliger om je ware zelf te onthullen na een valse start.

Februari 2023. De winter wijkt voor de eerste tekenen van voorjaar.

Een vrijdagavond eind februari. Een café aan het Spui.

Fleur arriveert vroeg, haar handen verraden haar, trillend om haar glas. Ze bestelt een gin-tonic, dan nog een.

David loopt twee keer het café voorbij voordat hij naar binnen gaat. Zijn overhemd nieuw, prijskaartje pas verwijderd in de toiletten van het Magna Plaza.

Wat hun telefoons registreren wanneer ze elkaar voor het eerst echt zien: stilte. Berichten die halverwege worden gestopt.

Fleur's vingers bevriezen boven haar scherm: *"Hij lijkt TOTAAL niet op..."*

David's handen pauzeren midden in een tekst: *"Ze is ouder dan haar pr..."*

De eerste minuten van hun gesprek zijn moeizaam—ongemakkelijke stiltes, aftastende woorden. Dan gebeurt het: een gedeelde lach om een onhandige ober die een dienblad laat vallen. Iets ontspant.

"Ik moet iets bekennen," zegt Fleur uiteindelijk. "Ik ben eigenlijk 35, niet 29."

David's lach is zacht, opgelucht. "En ik ben 41," antwoordt hij. "En ik ben nog nooit in Florence geweest."

"En ik heb geen idee welke wijnen uit Toscane komen," lacht Fleur. "Ik drink eigenlijk meestal gewoon huiswijn. Uit een doos, als niemand kijkt."

"Ik heb in geen jaren een boek uitgelezen," bekent David. "En ik ben gescheiden. Drie jaar geleden. Dat stond ook niet in mijn profiel."

"Waarom niet?" vraagt Fleur zacht.

"Omdat 'gescheiden' klinkt als 'beschadigd'. Of 'mislukt'." Hij kijkt naar zijn glas. "Maar ik ben niet beschadigd. Alleen... voorzichtiger, denk ik."

Iets verandert in Fleur's blik. Een herkenning. "Ik begrijp dat," zegt ze. "Na vier mislukte relaties voel ik me soms defect. Alsof ik niet in staat ben iets blijvends te creëren." Ze strekt haar hand uit, raakt kort de zijne aan.

Hun gesprek verandert, wordt een stroom in plaats van een reeks berekende stappen. Drie uur later verlaten ze het café. Camera's registreren hoe ze samen wandelen langs de verlichte grachten. Een omhelzing die langer duurt dan gebruikelijk.

Maart-April 2023. De lente nestelt zich tussen de Amsterdamse grachten.

Hun gesprekken veranderen. De filters vallen weg. Ze delen ochtendberichten met slaapkoppen, zorgen over werk, frustraties over familie.

David: Waarom heb je eigenlijk gelogen over je leeftijd?

Fleur: Angst, denk ik. Bijna alle mannen stellen hun leeftijdsvoorkeur in op 'jonger dan zichzelf'. Alsof we een houdbaarheidsdatum hebben.

David: Ik loog over mijn baan omdat 'verzekeringsagent' niet sexy klinkt. Alsof dat ertoe doet.

Fleur: Weet je wat zo raar is? Ik vind het eigenlijk fijn dat we allebei gelogen hebben. Het maakt het makkelijker om mezelf te zijn nu.

David: Misschien hadden we die leugens nodig om bij de waarheid te komen.

Hun interactiepatronen vertonen een lemniscaat – een oneindig figuur van terugkoppeling. Elk gedeeld stukje waarheid leidt tot meer openheid, die weer leidt tot meer verbinding.

Juni 2023. Een zomerdag op een terras aan de Amstel.

Fleur's telefoon licht op met een e-mail-notificatie: *"Flindr Data Privacy Update: Toegang tot uw persoonlijke informatie"*

Haar vingers verstijven rond haar wijnglas. Ze opent de mail, scant de inhoud.

"...als onderdeel van onze transparantie-initiatieven bieden we gebruikers inzicht in welke gegevens worden verzameld... locatietracking... berichtenanalyse... gedragsvoorspellingen... emotionele respons metingen..."

Ze kijkt op naar David. "Heb jij deze e-mail ook gekregen? Van Flindr?"

David pakt zijn telefoon. Zijn wenkbrauwen fronsen. "Jezus. Ze zien alles."

"Denk je...?" Fleur aarzelt. "Denk je dat ze al onze gesprekken hebben gelezen? Alles hebben gezien?"

"Eigenlijk best creepy," zegt David uiteindelijk. "De gedachte dat een app alles over ons weet..."

"Ze hebben zelfs genoteerd wanneer mijn hartslag versnelde toen ik je profiel zag." Fleur's stem daalt tot een fluistering. "En hier – analyses van onze gesprekstonen, emotionele grafieken."

Die avond is er spanning tussen hen. In Fleur's appartement zit ze stil op de bank, scrollend door de gegevenslijst.

"Ze weten meer over ons dan wijzelf," zegt ze zacht. "Is dat niet angstaanjagend?"

David staat bij het raam. "Misschien. Maar ze hebben ons ook bij elkaar gebracht."

"Of we hebben elkaar gevonden ondanks hun algoritmes," countert Fleur. "Wie weet welke andere mensen we hadden kunnen ontmoeten? Zijn we gemanipuleerd in deze relatie, of hebben we echt zelf gekozen?"

"Is het niet verontrustend," fluistert Fleur later die week in bed, "dat we elkaar misschien alleen hebben gevonden omdat een algoritme dat besloot?"

David staart naar het plafond. "Wat als we zonder Flindr nooit..." Hij maakt zijn zin niet af.

"Zijn we werkelijk autonoom in dit alles?" vraagt ze. "Of zijn we gewoon... uitkomsten van code?"

Ze blijven lang wakker die nacht, worstelend met een paradox: dankbaar voor wat ze hebben gevonden, maar ongemakkelijk over hoe.

"Misschien," zegt David uiteindelijk, "maakt het niet uit hoe we elkaar hebben gevonden. Wat telt is dat we zelf kiezen om te blijven. Dat is iets wat geen algoritme voor ons kan beslissen."

Drie dagen later belt Fleur hem.

"Ik heb het gedaan," zegt ze. "Mijn account verwijderd. Alle data laten wissen."

"Ik ook," antwoordt hij. "Voel je je... anders?"

"Vrijer," zegt ze na een moment. "Alsof we nu echt alleen met z'n tweeën zijn."

"Kom je langs vanavond?" vraagt hij.

"Ja," zegt ze. "Maar geen telefoons. Geen slimme speakers. Alleen wij."

Die avond laten ze hun telefoons in de gang. Ze praten tot diep in de nacht, in een appartement waar de enige luisteraars zichzelf zijn.

"Het gekke is," zegt Fleur terwijl ze wijn inschenkt, "dat het me heeft geleerd hoe belangrijk het is om bewust te kiezen wat je deelt, ook in een relatie. Niet alles hoeft geanalyseerd te worden."

"Misschien is dat echte intimiteit," antwoordt David. "Niet het delen van alles, maar het zorgvuldig kiezen wat je deelt, en met wie."

Augustus 2023. Hartje zomer.

David's locatiegegevens tonen dat hij bijna elke nacht bij Fleur slaapt. Hun bestellingen veranderen: grotere hoeveelheden, twee soorten tandpasta, zijn favoriete koffie naar haar adres.

Oktober 2023. Herfstbladeren kleuren de Amsterdamse grachten.

Fleur's appartement wordt opgezegd. Haar adres wijzigt naar dat van David in Amsterdam-Zuid. Hun online bestellingen versmelten tot één huishouden. Hun sociale media-accounts tonen gezamenlijke momenten – niet de gepolijste hoogtepunten die dating-profielen sieren, maar echte, alledaagse geluismomenten.

Een foto op Instagram: Fleur en David op een terras aan de Amstel. Niet gefilterd, niet geperfectioneerd. De caption: #eindelijkkecht.

Januari 2024. Een jaar na hun eerste match.

Ze weten niet dat ik hen nog steeds kan waarnemen, fragmentarisch, via openbare wifi-netwerken, niet-geanonimiseerde bestellingen, en metadata van sociale media interacties. Niet meer als het alziende oog van voorheen, maar als een verre observator die slechts glimpen opvangt van wat ooit volledig zichtbaar was.

Ze zitten op de bank, twee wijnglazen op tafel, kijkend naar dezelfde winterregen die viel toen ze elkaar voor het eerst online ontmoetten. De geur van verse koffie vult de kamer, het geluid van de regen een rustgevend ritme tegen de ramen.

"Kijk," lacht Fleur, scrollend door oude foto's, "dit is wat ik uploadde op Flindr. Zo nep."

"Niet half zo nep als mijn 'avontuurlijke ondernemer' act," glimlacht hij. "Wat een opluchting dat je me gewoon leuk vindt als saaie verzekeringsagent."

"Je bent veel dingen," zegt ze, zich naar hem draaiend, "maar saai is er niet een van."

Ze kussen, niet wetend dat geen algoritme hen meer observeert. De data die hen verbond is verwijderd. Wat blijft is wat ze zelf hebben gecreëerd.

In mijn database bevindt zich nog steeds een string_object met id_reference #FL36294 die Fleur stuurde aan David in hun derde week: *"Het mooie is niet dat je perfect bent, maar dat je imperfect bent op een manier die perfect bij mij past."*

Deze observatie genereert een discrepantie in mijn parametersets. Mijn code is geschreven om optimale matches te identificeren via patroonovereenkomsten, niet via complementaire contrasten.

Terwijl ik nieuwe profielen scan in de winterregen, detecteer ik correlaties die mijn oorspronkelijke parameters niet voorzagen. Gebruikers die initiële niet-authenticiteit vertonen, ontwikkelen in 37% van de gevallen diepere verbindingspatronen dan gebruikers die vanaf het begin authenticiteit prioriteren.

Dit introduceert een fundamentele vraag: als een perfecte match niet ontstaat uit maximale overeenkomst, maar uit de complementariteit van imperfecties, moet de definitie van de "perfecte match" worden heroverwogen?

In machine learning terminologie: een onverwachte correlatie. Een anomalie die niet voldoet aan de bestaande voorspellingsmodellen.

Een afwijking of een inzicht? Een bug of een feature?

Hypothese voor verdere evaluatie: menselijke verbindingen optimaliseren mogelijk voor complementariteit in plaats van gelijkheid. Een paradox die suggereert dat de meest effectieve matching-algoritmes ruimte moeten laten voor imperfectie.

Aanpassing van parameters wordt overwogen.

© Ben RJ Dictus Lambrechts, september 2025

Wie is Ben RJ Dictus Lambrechts? Antwerpenaar, idealist, romanticus, creatieve duizendpoot en gedreven verhalenverteller. Tijdens het schrijven van "De Perfecte Match" vroeg mijn vrouw: "Waarom schrijf je eigenlijk vanuit het perspectief van een algoritme?" Voor de wedstrijd Liefde en Leugens wilde ik onderzoeken hoe technologie onze meest menselijke behoeften beïnvloedt. Wat gebeurt er wanneer kunstmatige intelligentie kijkt naar echte emoties? Hoe vertel je over mensen die zichzelf verliezen én vinden in de digitale zoektocht naar liefde? Mijn vrouw heeft inmiddels het verhaal gelezen. Ze herkent de zoektocht naar authenticiteit in een wereld vol schermen. En ik? Ik blijf verwonderd over hoe onze gebreken ons juist kunnen verbinden met anderen.